

[Finansministeren.]

jeg ikke, det vil være heldigt, at man kommer ind paa at lade Staten deltage i Privatbanernes Underskud i Forhold til Statens Andel i Aktiekapitalen. Som Hovedregel er Privatbanernes Opgaver af lokal Natur, ligesom det ogsaa er lokale Forhold, der i det væsentlige øver Indflydelse paa disse Baners økonomiske Vilkaar, eftersom det er de kommunale Myndigheder, der i Hovedsagen er bestemmende for den Konkurrence, Banerne udsættes for ved Rute- og Fragtbilkoncessioner.

Staten har i sin Tid ydet Støtte til Banernes Oprettelse ved at indskyde en vis Del af Aktiekapitalen. Det drejer sig om en Kapitaludgift for Staten paa ca. 75 Mill. Kr., og disse Penge har Staten naturligvis maattet skaffe til Veje ved at optage Laan. Da Privatbanerne, som bekendt, praktisk talt ikke har givet Aktieudbytte i de senere Aar, har Staten altsaa et Rentetab paa ca. 3½ Mill. Kr. aarlig paa denne Konto. Og det er paa ingen Maade saaledes, at dette Rentetab opvejes ved de Aktieudbytter, der har været udbetalt i tidligere Perioder; Privatbanernes Aktieudbytter som Helhed har aldrig kunnet forrente Kapitalerne med almindelig Rente. Staten har altsaa ydet en betydelig Favør ved at indskyde Kapitalerne i Form af Aktier i Stedet for at yde Laan, idet man herved har undladt at kræve Forrentning i større Omfang, end Banernes Overskud gjorde det muligt. Jeg tror derfor ikke, at man paa selve det Grundlag, at Staten er Aktionær, kan stille yderligere Krav til Statskassen paa dette Omraade.

Hr. Knud Hansen henstillede til mig, at jeg vilde søge de under Finansministeriet sorterende Skattelove ændret paa en saadan Maade, at der blev mere Lighed, end der i Øjeblikket er, mellem Straffebestemmelserne her og Straffebestemmelserne for andre Lovovertrædelser. Det gælder om forskellige andre Spørgsmaal, der er nævnt, at det er Ting, man maa se paa i Skattekommissionen.

Jeg skal i denne Forbindelse ogsaa nævne, at det ærede Medlem Hr. M. K. Sørensen pegede paa det Spørgsmaal, at der ikke er nogen Aldersgrænse for Skyldraadsformændene, og mente, at det vilde være ønskeligt, at en saadan gennemførtes. Ogsaa det mener jeg man maa se paa i Skattekommissionen.

Det samme gælder det af det ærede Medlem Hr. Prieme rejste Spørgsmaal om Afgift af Cigaretpapir. Det ærede Medlem pegede paa, at den nuværende Ordning i

høj Grad frister til Smuglerier. Det er jeg ganske enig med ham i, og det vil være en af de Ting, der maa overvejes, om ikke man gennem Ændringer i Tobaksafgiften kan tilvejebringe en bedre Ordning paa dette Omraade, end den vi har i Øjeblikket.

Det ærede Medlem Hr. Marius Jensen var, ligesom for øvrigt ogsaa andre ærede Medlemmer har været det, inde paa Spørgsmaalet om Skattebyrdernes Fordeling mellem Landbruget og den øvrige Del af Befolkningen. Ogsaa det er et Spørgsmaal, som Skattekommissionen vil tage op, et Hovedspørgsmaal, kan man sige, og jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind derpaa. Men naar det ærede Medlem gaar saa vidt som til at hævde, at Indkomsten er det eneste reelle Grundlag for Skatte ligning, vil jeg dog dertil sige, at det tror jeg ikke det ærede Medlem vil kunne skaffe ret mange Underskrifter paa fra Venstres egne Kommunal mænd. Jeg behøver blot at nævne det Forhold, at der i et Sogn ligger et Gods, som er prioriteret til Tops, som ikke afkaster Indtægter af Betydning, fordi Driftsudbyttet for største Delen gaar til Prioritetshaverne. Skulde et saadant Gods virkelig kunne ligge skattefrit i Sagnet og nyde alle dets Goder og paaføre det alle de Udgifter, som direkte og indirekte følger med saadan en stor Ejendom?

Ganske vist er der i Kommunerne, og da først og fremmest i Landkommunerne, et Samspil mellem personlig Skat og Ejendomsskatter, men det maa ikke glemmes, at Kernen i Ejendomsskatterne er en helt anden end i den personlige Skat. Ejendomsskatterne er en Værdiskat, der staar i nøje indre Sammenhæng med Ejendomspriserne, og vilde man stryge disse Skatter paa Landbrugsejendomme, vilde Resultatet blive en Stigning i Ejendomspriserne, og denne Stigning vilde igen før eller senere blive omsat i øget Prioritetsgæld. Og hvad vil da Enden blive? Ganske simpelt den, at den Del af Landbrugsejendommenes Afkastning, som nu bliver indbetalt i Kommunekassen til Dækning af de offentlige Udgifter, i Fremtiden vilde gaa ud af Kommunen til Prioritetsejerne helt andre Steder, og saa maatte Kommunen til Gengæld i Stedet for skaffe sig en Erstatning gennem en saa meget højere Indkomstbeskatning. Jeg tror, at dette Regnestykke viser, at det vilde Landbruget være meget daarligt tjent med at faa gennemført. Paa den anden Side tror jeg ikke, man vil kunne gaa imod dette Regnestykkes Rigtighed. At den nuværende Ordning af Ejendomsbeskatningen ikke er tilfredsstillende, er en helt anden Sag, men